

РИК РИЪРДЪН
МАГНУС
ЧЕЙС
и БОГОВЕТЕ на АСГАРД

МЕЧЪТ НА ЛЯТОТО

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Sword of Summer*

Text copyright © Rick Riordan, 2015
Permission for this edition was arranged
through the Nancy Galt Agency

Превод Александър Драганов
Редактор Сабина Георгиева
Коректор Таня Симеонова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015

ISBN 978-954-27-1589-4

*На Касандра Клеър,
задето ми позволи да използвам
прекрасното име Магнус.*

ПЪРВА ГЛАВА

ДОБРО УТРО! ЩЕ УМРЕШ.

ДА, ЗНАМ. Вие искате да четете как умирам в агония, а после да кажете:

– Леле, звучи страхотно, Магнус! Може ли и аз да умра в агония!

Не. Просто не.

Не скачайте от покриви. Не тичайте по магистралите. Не се подпалвайте. Нещата не стават както си мислите и няма да се озовете там, където се озовах аз.

Не ви трябва да попадате в моята ситуация. Освен ако много не ви се е приискало да видите немъртви бойци, които се кълцат на ситно, мечове, които бъркат във великански носове, и тъмни елфи в изтипарски костюми, не бива дори да си мислите как да намерите вълчите порти.

Казвам се Магнус Чейс и съм на шестнадесет. Това е историята затова колко се обърка животът ми, след като ме убиха.

А денят ми започна сравнително нормално. Спях си на тротоара под един мост в градската градина, когато ме сри-таха, за да ми съобщят:

– Търсят те.

Между другото, последните две години съм бездомен. Някои от вас сигурно си казват „леле, колко тъжно“! А други, „хахаха, какъв загубеняк“. Но ако ме видите на улицата, деветдесет и девет процента от вас ще ме подминат все едно съм невидим. И ще се молите:

– Дано не ми поиска пари.

Ще се запитате дали не съм по-стар, отколкото изглеждам, тъй като един тийнейджър не би трябвало да бъде убит в смрадлив спален чувал навън, по средата на лютата зима в Бостън.

– Някой трябва да помогне на това нещастно момче!

А после ще си продължите по пътя. Така или иначе, не ми трябва съчувствието ви. Свикнал съм да ми се подиграват. Още повече да не ми обръщат внимание. Затова продължавам с историята.

Скитникът, който ме събуди, е пич на име Блиц. Както обикновено, изглеждаше все едно е минал през ураган от боклуци. Рошавата му черна коса бе пълна с хартии и клечки. Лицето му имаше цвета на старо кожено седло и бе покрито със снежинки. Брадата му стърчеше във всички посоки, а по краищата на дългото палто, което носеше, се бе натрупал сняг. Блиц бе висок около метър и половина и с толкова ококорени очи, че се виждаха само ирисите им. На лицето му бе застинало изражение на постоянна изненада, от което изглеждаше все едно всеки момент може да се разкрещи.

Премигнах през гурелите на очите си. Вкусът в устата ми бе на престоаял хамбургер. Спалният ми чувал бе топличък и аз наистина не исках да излизам от него.

– Кой ме търси?

– Представа си нямам – потърка нос Блиц. Той бе чупен

толкова много пъти, че изглеждаше назъбен като мълния. – Но пускат снимки с името ти.

Проклех. Мога да се оправям с полицията и охраната на парка. Социални служби, доброволци, пияни колежани, наркомани, които търсят да притиснат някой малък и слаб – с такива се справям все едно са меню палачинки с портокалов сок.

Но ако някой знае името ми и как изглеждам – това вече не е на добре. Може би хората от приюта се сърдят, че им счупих уредбата (мразя коледни песни). Може би някоя охранителна камера ме бе заснела как крада в киното (трябваха ми пари за пица). А може би, колкото и невероятно да звучеше, полицията все още ме търсеше, за да ме разпита за убийството на майка ми.

Опаковах си нещата, което ми отне около три секунди. Сгънал спалния чувал и го прибрах в раницата си заедно с четката за зъби и резервните чифтове бельо и чорапи. Освен дрехите на гърба си, това бе всичко, което притежавах. С раница на рамо и качулка, спусната ниско над лицето ми, можех лесно да се слея с трафика. В Бостън бе пълно с колежанчета, а някои от тях бяха дори по-мърляви и млади на вид от мен.

– Къде видя тия хора със снимките? – обърнах се към Блиц.

– На улица „Бекън“, идват насам. Бял мъж на средна възраст и младо момиче, вероятно дъщеря му.

– В това няма смисъл – намръщих се аз, – кой...

– Не знам, хлапе, но трябва да вървя.

Блиц присви очи към залеза, който бе оцветил огледалата на небостъргача в оранжево. Поради причини, които не можех да разбера, Блиц мразеше дневната светлина. Може би

бе най-ниският и набит бездомен вампир на света.

– Върви да видиш Харт. Той е на площад „Копли“.

Опитах да не се ядосвам. Местните бездомни на шега наричаха Харт и Блиц мои мама и татко, понеже около мен винаги бе поне единият от двамата.

– Благодаря – казах аз, – но ще се оправя.

– Не знам, хлапе – прехапа нокътя на палеца си Блиц, – не и днес. Трябва да внимаваш.

– Че защо?

Той погледна през рамото ми.

– Идват!

Не видях никого, а когато се обърнах Блиц бе изчезнал.

Мразех, когато прави така. Просто „Пуф“ и го нямаше. Все едно е нинджа. Бездомен вампир нинджа.

Сега имах следния избор – да отида на площад „Копли“ при Харт или да се отправя към улица „Бекън“ и да опитам да забележа хората, които ме търсят.

Описанието на Блиц бе разпалило любопитството ми. Бял мъж на средна възраст и младо момиче ме търсят рано сутринта по изгрев, посред зима. Защо? Кой бяха те?

Отправих се към края на езерцето. Почти никой не поемаше по пътеката под моста. Можех да се скрия от едната страна на хълма и да забележа всеки идващ по горния път без той да ме види.

По земята се посипа сняг. Небето бе толкова синьо, че те заболяваха очите, като го гледаш. Голите клони на дърветата изглеждаха като потопени в стъкло. Вятърът навяваше през слоя дрехи, които носех, но студът не ми пречеше. Мама обичаше да се шегува, че съм наполовина полярна мечка.

– По дяволите, Магнус – скарах се сам на себе си.

Дори след две години спомените ми за нея бяха като

минно поле. Стъпех ли върху такъв, губех самообладание.

Опитах да се съсредоточа.

Мъжът и момичето идваха към мен. Рошовата коса на мъжа падаше над яката – не все едно я е пуснал нарочно, а все едно го е домързяло да се подстриже. Изражението на лицето му напомняше това на един от помощниците в училище:

Знам, че някой ме е наплюл, но нямам представа кой.

Обувките му също бяха тотално неподходящи за бостънската зима. Чорапите му бяха в различни оттенъци на кафявото. Вратовръзката му изглеждаше като да си я е слагал в пълен мрак.

А момичето определено му бе дъщеря. Косата ѝ бе също толкова пълтна и обемна, макар и в по-светъл оттенък на русото. Бе облечена по-разумно, с ботуши за сняг, дънки и анорак, с оранжева риза, подаваща се изпод него. Изражението ѝ бе ядосано, но решително. Стискаше няколко снимки, все едно са контролни, на които са я оценили несправедливо ниско.

Ако тази ме търсеше, значи не исках да бъда намиран. Беше си страховита.

Не можех да разпозная нея или баща ѝ, но нещо в главата ми се размърда като магнит, опитващ се да изтегли стар спомен.

Баща и дъщеря спряха там, където пътят се разделяше. Огледаха се, все едно тепърва осъзнават, че стоят по средата на изоставен парк в безбожно ранен час посред най-лютата зима.

– Това е невероятно – каза момичето, – искам да го удуша.

Предположих, че говори за мен, затова съвсем се свих.

– Трябва да избегнем убийството му – въздъхна баща ѝ, – пада ти се вуйчо, в края на краищата.

– И все пак? – Настоя момичето. – Две години? Татко, как е могъл да не ни го каже цели две години?

– Не мога да си обясня действията на Рандолф. Никога не съм го разбирал, Анабет.

Посх си толкова рязко въздух, че се уплаших да не са ме чули. Сякаш от мозъкът ми бе вдигнат капак и спомените от времето, когато бях на шест, ме заляха.

„Анабет.“ Това означаваше, че русолявият мъж с нея е... вуйчо Фредерик?

Спомних си последния Ден на благодарността, който изкарахме със семейството. Дватамата с Анабет се криехме в библиотеката на имението на Рандолф и играехме на домино, докато възрастните си крещяха на долния етаж.

– Късмет имаш, че живееш с майка си – бе казала Анабет, докато подреждаше още едно домино върху миниатюрната си сграда. Бе много добро, с колонки отпред, като храм, – аз ще трябва да бягам.

Не се и съмнявах, че е сериозна и бях удивен от увереността ѝ.

А после вуйчо Фредерик бе дошъл на прага със стиснати юмруци. Мрачното изражение на лицето никак не си отиваше с ухиления елен на пуловера му.

– Анабет, трябва да вървим.

Тя ме бе погледнала. Сивите ѝ очи бяха прекалено свирепи за първокласник.

– Пази се, Магнус.

С едно бутване на пръста събори своя домино храм. И това бе последният път, когато я видях. След това мама бе категорична.

– Не искам да имаш нищо общо с вуйчовците си, особено Рандолф. Няма да му дам това, което иска. Никога!

Така и не ми обясни какво е искал Рандолф и за какво се бяха скарали той и Фредерик.

– Трябва да ми се довериш, Магнус. Опасно е да си около тях.

Вярвах на майка си. Дори след смъртта ѝ не се свързах с роднините си.

Но сега те искаха да се свържат с мен.

Рандолф живееше в града, доколкото знаех обаче Фредерик и Анабет още си бяха във Вирджиния. Но ето че бяха дошли тук със снимки с името ми. Откъде бяха намерили моя снимка?

Главата ме заболя така, че пропуснах част от разговора им.

– ... да намерим Магнус – казваше вуйчо Фредерик, след което провери смартфона си. – Рандолф е в приюта на южния край. Казва, че няма късмет. Трябва да проверим този в парка.

– А той откъде е сигурен, че Магнус е още жив? – попита тъжно Анабет. – Няма го две години? Може да е замръзнал в някоя канавка!

Част от мен се изкуши да изскочи от скривалището и да извика:

– ИЗНЕНАДА!

Макар да не бях виждал Анабет от десет години, не ми бе приятно да я гледам притеснена. Но след толкова дълго време на улицата бях научил по трудния начин, че никога не влизаш в ситуация без да знаеш какво става.

– Рандолф е уверен, че Магнус е още жив – каза вуйчо Фредерик – и е някъде в Бостън. Ако животът му наистина

е в опасност...

Продължиха по улица „Чарлз“, а вятърът разнесе звука от гласовете им.

Аз вече треперех, но не от студа. Искях да настигна Фредерик, да го завъртя към себе си и да попитам какво всъщност става. Откъде Рандолф знаеше, че съм още в града? Защо ме търсеха? И защо животът ми бе в по-голяма опасност, отколкото преди?

Но не ги последвах. Спомних си последното нещо, което мама ми беше казала. Не исках да използвам противопожарния изход и да я изоставя, но тя бе стиснала ръцете ми, след което ме принуди да я погледна.

– Бягай, Магнус! Нямай вяра никому. Аз ще те намеря. И каквото и да става, не искай помощ от Рандолф!

После, преди да изскоча през прозорците, вратата на апартамента ни стана на трески и два чифта пламнящи сини очи се появиха от мрака...

Прогоних спомена и се загледах подир вуйчо Фредерик и Анабет, които се отдалечиха, преди да завият на изток към „Комън“.

Вуйчо Рандолф... По някаква причина той се бе обадил на Фредерик и Анабет. Бе ги извикал в Бостън. През цялото това време те не бяха знаели, че мама е мъртва, а аз изчезнал. Изглеждаше невероятно, но ако бе вярно защо Рандолф им бе казал чак сега?

Нямаше как да узная, без да се изправя очи в очи с него. Имението му беше в залива Бек, недалеч от мястото, на което се намерих. Според Фредерик Рандолф не бе у тях. Бе някъде в южния край на града и ме търсеше.

Нищо не даваше по-добро начало на деня от влизане с взлом, затова реших да посетя китния му дом.

ВТОРА ГЛАВА

МЪЖЪТ С МЕТАЛНИЯ СУТИЕН

СЕМЕЙНОТО ИМЕНИЕ беше гадно. Разбира се, вие не бихте се съгласили. Ще видите огромната шестетажна къща от камък с гаргойли по ъглите на покрива, прозорци със стъклописи, мраморни стъпала и други подобни, които подсказват, че тук живеят богати хора, и ще се запитате защо спя на улицата.

Две думи – вуйчо Рандолф.

Това беше неговата къща. Като най-голям син я бе наследил от баба и дядо, които починали преди да се родя. Не знам каква е семейната сапунка, но трите деца – Рандолф, Фредерик и мама, хич не се обичали. След голямата схизма от Деня на благодарността никога повече не посетихме фамилията дом. Апартаментът ни бе на около километър, но бе все едно Рандолф живее на Марс.

Мама го споменаваше само ако минем покрай подобната на замък къща. Сочеше я така, както вие бихте посочили стръмна скала.

– Виждаш ли го? Не ходи там.

След като заживях на улицата, понякога нощем минавах покрай величествената сграда. Надничах през прозорците

и виждах светнали витрини със старинни мечове и брадви, зловещи шлемове с маски, които се взираха в мен от стени-те, статуи, надвиснали над стълбите като вкаменени духове.

Няколко пъти съм се изкушавал да вляза вътре, но не и през главния вход. Да потропам на вратата и да кажа:

– Моля те, вуйчо Рандолф, знам, че мразеше мама и не си ме виждал от десет години и също, че ти пука повече за вехториите ти, отколкото за семейството, но мога ли да живея в хубавата ти къща и да изяждам каквото оставиш от хляба.

Не, благодаря. Предпочитам да съм на улицата и да дъвча стари фалафели от заведенията за бързо хранене.

Въпреки това смятах, че ще е лесно да нахлуя, да огледам, да проверя какво има и да опитам да намеря отговори на въпросите, които ме мъчат. Докато бях вътре, можех и да намеря нещо, което да си прибера.

Съжалявам, ако думите ми обиждат представите ви за това, кое е редно и кое не.

Всъщност не съжалявам.

Не крада от кой да е. Избирам нахалниците, които вече имат прекалено много. Ако карате ново БМВ и го паркирате на място за инвалиди, тогава нямам проблем да счупя прозореца ви и да свия парите от жабката. Ако идвате с кутия копринени кърпички, говорите по мобилния и сте толкова заети да разбутвате хората, че не се оглеждате наоколо, като нищо да ви преджобя. Щом може да отделите хиляда долара за носа си, може да ми купите и вечеря.

Играя го съдия, прокурор и крадец. А що се отнася до нахалници, едва ли мога да надмина вуйчо Рандолф.

Къщата се намираще на „Комънуелт Авеню“. Тръгнах обратно към обществена алея 429. Мястото, на което Рандолф паркираше, бе свободно. Към входа за мазето се спускаха

стълби. Ако имаше охранителна система, нямаше как да я забележа. Вратата бе с просто резе, без дори да е сложен картинар.

– Хайде де, Рандолф. Поне се постарай.

След две минути бях вътре.

В кухнята се почерпих с нарязано пуешко, кракери и мляко, направо от кутията. Нямаше фалафели, за съжаление. Наистина ми се ядяха, но пък си намерих парче шоколад и си го прибрах в джоба за по-късно (на шоколада трябва да се наслаждаваш, не да го вдишваш). След това се отправих нагоре към музея от махагонови мебели, ориенталски килими, маслени картини, мраморни мозайки и кристални полилеи... унизително е. Кой нормален човек живее така?

На шест години не можех да оценя колко скъпо е всичко това, но общото ми впечатление от имението бе същото – тъмно, заплашително, зловещо. Бе ми трудно да си представя как мама е израснала тук, но и лесно да разбере защо обичаше да излиза навън.

Нашият апартамент над корейската скара на „Алстън“ бе уютен, но мама не обичаше да седи въщи. Винаги казваше, че истинският ѝ дом са Сините хълмове. Ходехме на планина и къмпинг във всякакво време – на чист въздух, без стени и тавани, само с патиците, гъските и катериците за компания.

В сравнение с това, имението бе като затвор. Докато стоях във фоайето, кожата ми настръхна, все едно са ме полазили мравки.

Качих се на втория етаж. Библиотеката ухаеше на лимонен препарат и кожа, както я и помнех. На едната стена имаше витрини, пълни с ръждясалите шлемове и брадви на викингите, които Рандолф си събираше. Веднъж мама ми каза,

че той е преподавал история в Харвард преди да го уволнят заради някаква голяма излагация. Не ми разказа подробности, но бе ясно, че този тип е луд на тема антики.

– Ти си по-умен и от двамата си вуйчовци, Магнус – обичаше да казва майка ми, – с тези оценки може лесно да влезеш в Харвард.

Това беше, когато още бе жива, когато ходех на училище и имах бъдеще, което се простираше отвъд следващото хранене.

В края на офиса на Рандолф видях огромен черен камък. Приличаше като да е надгробен, с издялан връх и украсен с червени завъртулки. В центъра му имаше груба рисунка на ръмжаш звяр. Или лъв, или вълк.

Потреперах. Не исках да мисля за вълци.

Приближих бюрото на Рандолф. Надявах се да намеря компютър или таблет с полезна информация – нещо, което да обясни защо ме търсят. Вместо това на бюрото имаше парчета пергамент, тънки и жълтеникави като люспи лук. Приличаха на карти, които някой ученик е правил за домашно през Средните векове – бледи очертания на брегове, различни точки, означени с букви от азбука, която не познавах. А отгоре, като преспание, имаше кожена торбичка.

Дъхът ми спря. Разпознах торбичката. Развързах връзката и извадих едното от домината... само дете не беше домино. Бях си мислил, че на това сме си играли с Анабет, когато съм бил на шест. През годините споменът се бе затвърдил. Но вместо точки, тези камъни бяха украсени с червени символи.

На единия имаше изобразено нещо като дървен клон или изкривената буква F:

Сърцето ми прескочи един удар. Не знаех защо. Питам се дали наистина съм постъпил разумно, идвайки тук. Стените изглеждаха все едно се затварят около мен. Върху големия камък в ъгъла картинката на звяра сякаш ми се зъбеше, а червената рисунка блестеше като току-що пролята кръв.

Отидох до прозореца. Мислех, че ще помогне, ако погледна навън. В центъра на авенюто бе Мол Комънуелт – панделка зеленина, покрита със сняг. Голите дървета бяха покрити с бели коледни светлинки. В края на блока, зад желязна ограда, бронзовата статуя на Лейф Ериксон стоеше на пиедестал, а ръката покриваше очите ми. Лейф гледаше към надлеза „Чарлзгейт“ все едно за да каже – виж, открих магистрала!

Аз и мама обичахме да се шегуваме за Лейф. Бронята му бе доста семпла – къса пола и нагръдник, напомнящ викингски сutiен. Нямах представа защо статуята е в центъра на Бостън, но предположих, че едва ли е съвпадение, че вуйчо Рандолф е учил за викинги. Цял живот бе живял тук. Вероятно гледаше към Лейф всеки ден през прозореца. Може би като дете Рандолф си бе мислил:

– Някой ден ще искам да уча за викингите. Мъже, които носят метални сutiени, са супер!

Очите ми се преместиха към основата на статуята. Някой седеше там... и гледаше право към мен.

Знаеш ли колко е странно да видиш някой на неправилното място? Отнема ти секунда да го разпознаеш. В сянката на Лейф Ериксон стоеше висок блед мъж с черно кожено яке, черни панталони на мотоциклетист и островърхи ботуши. Късата му коса на иглички бе толкова руса, че бе поч-

ти бяла. Единственият цвят по него бе червенобелият шал, увит около врата му и падащ по раменете му като разтопена близалка.

Ако не го познавах, щях да помисля, че косплейва герой от аниме. Но го познавах. Това беше Харт, мой приятел бездомник, гледащ ме като майка.

Бях малко уплашен и леко ядосан. Дали не ме бе видял по улицата и не ме бе последвал? Не ми трябваше куче пазач.

Разперих ръце:

– Какво търсиш тук?

Харт направи жест, все едно взима нещо от свитата си ръка и го хвърля. След две години, прекарани около него, се бях научил да разчитам езика на знаците. Казваше ми:

ИЗЛЕЗ.

Не изглеждаше уплашен, но с Харт бе трудно да си сигурен. Той никога не показваше голяма емоция. Когато излизахме, почти винаги ме наблюдаваше с бледите си сиви очи, все едно очаква да експлодирам.

Изгубих ценни секунди в опит да разбера какво има предвид и защо е тук, след като се очакваше да е на площада „Копли“.

Направи нов знак – с две ръце, сочещи ме с два пръста, вдигащи се нагоре и надолу два пъти.

ПОБЪРЗАЙ.

– Защо? – попитах на глас.

– Здравей, Магнус – обади се пълтен глас зад мен.

Едва не изскочих от обувките си. На прага на библиотеката стоеше широкоплещест мъж с грижливо подрязана бяла брада и сива коса. Носеше палто от кашмир върху тъмен вълнен костюм. Покритите му с ръкавици ръце стискаха дръжката на полиран бастун в желязна хватка. Последния

път, когато го бях видял, косата му бе черна, но познах гласа.

– Рандолф.

Той кимна съвсем леко.

– Каква изненада. Радвам се, че си тук.

Не звучеше нито изненадан, нито радостен.

– Нямаме много време.

Храната и млякото забушуваха в стомаха ми.

– Нямаме много време... за какво?

Той се намръщи, а носът му се сбърчи, все едно е доловил леко неприятна миризма.

– Ставаш на шестнайсет днес, нали? Идва да те убият.

ТРЕТА ГЛАВА

НЕ СЕ ВОЗЕТЕ С ШАНТАВИ РОДНИНИ

Е, ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН НА МЕН?

Станало било 13-ти януари. Честно казано, нямах идея. Времето си лети по друг начин, когато спиш под мостове и ядеш от боклуците.

Значи вече официално бях на шестнадесет и вместо подарък бях притиснат от гадния си вуйчо, която ми заяви, че съм белязан да умра.

– И кой... – отворих уста да попитам – знаеш ли какво? Няма значение. Радвам се, че те видях, Рандолф. Сега смятам да си ходя.

Рандолф остана на прага, блокирал изхода. Посочи към мен с железния връх на бастуна си. Кълна се, усетих как опира стомаха ми от другия край на стаята.

– Трябва да поговорим, Магнус. Не искам да те докопат. Не и след това, което стана с майка ти...

Да ме беше фраснал в лицето, нямаше да ме заболи толкова.

Спомените от онази нощ се завъртяха в главата ми като

кошмарен калейдоскоп – как сградата с апартамента ни се тресе, как от долния етаж се чува писък, как майка ми, която бе напрегната и уплашена целия ден, ме повлича към противопожарното стълбище и ми казва да бягам. Вратата се бе разцепила. От прага се появиха две чудовища с козина в цвета на мръсен сняг и пламтящи сини очи. Пръстите ми се плъзнаха по стълбата за бягство и аз паднах в купчина боклуци на алеята. След миг прозорците на апартамента ни се взривиха в пламъци.

Мама ми беше казала да бягам. Така и сторих. Беше обещала да ме намери, но не го направи. По-късно чух по новините, че са намерили тялото в пламъците, а полицията търси мен. Имаха въпроси – за следи от влизане с взлом, имал ли съм проблеми в училище, спомените на съседите за крясъци и тътен от апартамента преди експлозията, това, че съм избягал. Никой от докладите не спомена нищо за вълци с горящи очи.

След онази нощ се бях крил, живеейки под радара, твърде зает да оцелявам, за да скърбя както трябва за смъртта на майка ми и се чудех дали не съм си въобразил присъствието на онези зверове...

Но знаех, че не съм.

И сега, след всичкото това време, вуйчо Рандолф искаше да ми помогне.

Стиснах малкия домино камък така силно, че той се вряза в дланта ми.

– Не знаеш какво е станало с мама. Никога не ти е пукало за някой от нас.

Рандолф свали бастуна си. Подпря се на него и се загледа в килима. Почти повярвах, че съм го обидил.

– Умолявах майка ти – каза той, – исках да те доведе тук,

да живееш там, където мога да те защитя. Но тя отказа, а после почина...

Той поклати глава.

– Магнус, нямаш идея колко дълго те търсех или в каква опасност се намираш.

– Добре съм си – срязах го аз, макар сърцето ми да биеше бясно в гърдите, – оправям се идеално и самичък.

– Може би, но и на това му се вижда краят.

Сигурността в гласа на Рандолф ме смрази.

– Вече си на шестнайсет, ставаш мъж. Веднъж им се измъкна. В нощта, в която майка ти загина. Втори път няма да ти се получи. Това е последният ни шанс. Позволи ми да ти помогна, иначе няма да преживееш деня.

Бледата зимна светлина се промъкна през стъклописите и окъпа лицето на Рандолф в различни цветове, все едно е хамелеон. Не трябваше да идвам тук. Това бе много глупаво. Отново и отново мама ми беше повтаряла едно и също:

Не ходи при Рандолф!

А аз се бях озовал тук. Колкото повече го слушах, толкова повече се плаших и толкова по-отчаяно исках да чуя какво иска да ми каже.

– Не ми трябва помощта ти – оставих странното домино на бюрото, – не ми трябва...

– Зная за вълците.

Това ме спря.

– Знам какво си видял – продължи той, – знам кой е пушал зверовете подире ти. Каквото и да мисли полицията, аз знам как в действителност е загинала майка ти.

– Но как...

– Магнус, има много неща, които искам да ти разкажа за родителите, за наследството ти, за баща ти.

Ледени тръпки полазиха гръбнака ми.

– Познаваш баща ми?

Не исках да давам предимство на Рандолф. Животът на улицата ме бе научил колко опасно е това. Но той ме беше хванал като в капан. Трябваше да разбере това, което той знаеше. И съдейки по доволния блясък в очите му, той го осъзнаваше.

– Да, Магнус. Кой е баща ти, кой е убиецът на майка ти, защо тя отказа помощта ми... всичко е свързано.

Той посочи витрините с викингски антики.

– Целия си живот съм се борел за това. Опитвах да реша една историческа загадка. До скоро не виждах цялата картина, но вече я виждам. Всичко досега е било прелюдия към този ден, шестнадесетия ти рожден ден.

Отстъпих назад към прозореца, отдалечавайки се колкото се може повече от вуйчо Рандолф.

– Виж, не разбирам 90% от това, което казваш, но ако ми разкриеш истината за баща ми...

Сградата се разклати, като че в далечината са прогърмели оръдия. Тътен, който почувствах и в зъбите си.

– Скоро ще са тук – предупреди Рандолф, – времето ни изтича.

– Но кои са те?

Рандолф закуцука напред, подпирайки се на бастуна. Дясното му коляно сякаш не можеше да се свива.

– Знам, че искам много, Магнус. Нямах причина да ми вярваш. Но трябва да дойдеш с мен веднага. Знам какво ти се полага по рождение.

Той посочи една от старите карти на бюрото.

– Заедно ще ти върнем това, което ти принадлежи. То единствено може да те защити.

Погледнах през рамо към прозореца. Харт бе изчезнал от мястото пред Мол Комънуелт. Трябваше да сторя същото. Докато гледах вуйчо Рандолф, търсех прилики с мама, нещо, което да ме накара да му повярвам. Не открих нищо. Внушителният му ръст, пронизващите тъмни очи, суровото лице и скована стойка...

Той бе всичко, което мама не беше.

– Колата ми е откън – каза той.

– М-може би трябва да почакаме Анабет и вуйчо Фредерик.

– Те не ми вярват – направи гримаса Рандолф, – никога не са ми вярвали. Повиках ги в Бостън, защото бях отчаян, последен опит, да те намеря. Но след като вече си тук...

Сградата отново се разтърси. Този път тътенът бе по-близък и по-силен. Искаше да ми се вярвам, че е от близкия строеж или някаква военна церемония или нещо обяснимо. Но инстинктът ми подсказа друго. Звукът напомняше стъпката на гигантски крак – като шума, разтърсил апартамента ни преди две години.

– Моля те, Магнус – потрепера гласът на Рандолф, – изгубих собственото си семейство заради тези чудовища. Жена си, дъщерите си.

– Имал си семейство. Мама не е казвала нищо...

– Не, не би го сторила. Но майка ти, Натали, тя бе единствената ми сестра. Обичах я. Заболя ме, когато я загубих. Не мога да си позволя да изгубя и теб. Ела с мен. Баща ти остави нещо, което да намериш. Нещо, което ще промени световите.

Прекалено много въпроси изпълниха ума ми. Не ми харесваше лудешкият блясък в погледа на Рандолф. Не ми хареса, че произнесе думата светове в множествено число.

Не вярвах, че ме е търсел след смъртта на мама. Аз си имах радар за такива неща. Ако Рандолф бе питал за мен по име, някой от уличните ми приятели щеше да ме предупреди, както направи Блиц тази сутрин, когато разбра за Анабет и Фредерик.

Нещо се бе променило. То бе накарало Рандолф да реши, че си струва да ме потърси.

– Ами ако побягна? – попитах – ще пробваш ли да ме спреш?

– Ако побегнеш, ще те намерят, а после ще те убият.

Почувствах гърлото си като натъпкано с прежда. Нямах доверие на Рандолф. Но уви, вярвах му затова, че искат да ме убият. Истината отекваше в гласа му.

– Хайде тогава – казах аз – да се качваме в тази кола.

ОЧАКВАЙТЕ КНИГА ВТОРА ОТ

МАГНУС
ЧЕЙС
и БОГОВЕТЕ на АСГАРД

ЧУКЪТ НА ТОР

ПРЕЗ 2016-ТА ГОДИНА

Излезли заглавия от Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП:

*Похитителят на мълнии
Морето на чудовищата
Проклятието на Титана
Битката за лабиринта
Последният олимпийец*

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП:

*Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп*

*Досиетата на героя
Дневниците на героя*

*Гръцките богове на Пърси Джаксън
Гръцките герои на Пърси Джаксън*

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

*Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея*